

de

EGLUTÈ

1958

BALANDIS

Nr. 4

1958 BALANDIS Nr. 4

Redaguoja:

Dr. A. Šerkšnas

Leidžia:

Lietuvių Kultūros Institutas

Administruoja:

Nekalto Prsidėjimo Seserys

Prenumerata:

Metams: \$4.00, Atskiras numeris 40 centų.

Pinigus, užsakymus ir adresų pakeitimus siūsti:

EGLUTĖ, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Conn.

Raštus siūsti ir visais redakcijos reikalais kreiptis:

Dr. A. Šerkšnas, 301 Silas Deane Hwy., Wethersfield, Conn.

TURINYS

1. Alfa Sušinskas, VELYKŲ RYTAS	97
2. Angelė Ragažinskaitė, VELYKOS LIETUVOJE	98
3. A. F. MARGUČIAI	100
4. N. Butkienė, VELYKINIS PYRAGAS	101
5. Albina Kašiubienė, MARGUTIS	105
6. KIŠKIAI DIRBA	106
7. Stepas Zobarskas, PASKUTINĖ MEDŽIOKLĖ	108
8. KUNIGAS PETRAS KALBA	113
9. Jurgis Jankus, AUKSINIS VABALIUKAS	114
10. TRUPUTĮ PAGALVOK	119
11. SAULĖS JUOKAS	120
12. ŠIMTAS MİSLIŲ BE VIENOS	122
13. ATŽALĖLĖS	123

Viršelio iliustracija: iš "Laiškai Lietuviams".

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly, except during July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Conn. Editor: Dr. A. Šerkšnas, 301 Silas Deane Hwy., Wethersfield, Conn. April, 1958. Vol. 9. No. 4. Subscription: \$4.00 yearly. Single Copy 40¢. Entered as second-class matter at the post office in Putnam, Conn.

Immaculata Press, Putnam, Connecticut

VELYKŲ RYTAS

Alfa Sušinskas

Kai romėnų karžygiai grįždavo iš karo lauko į Romą nugalėję kietąją kovą, Romos gyventojai juos sutikdavo triumfalėmis iškilėmis; tada būdavo švenčiamos triumfo dienos, tada būdavo pergalės šventė.

Net nė netiktų lyginti Viešpaties Jėzaus prisikėlimą iš numirusiųjų su betkuriuo žemišku triumfu ar laimėjimu. Tačiau savo esme Viešpaties prisikėlimas vis dėlto yra Jo visos kančios dieviškasis triumfas.

Viešpats Jėzus atpirko žmoniją savo kančia ir mirtimi. Apie visą atpirkimo darbą kalbant žmonių kalba, būtų galima sakyti, jog Viešpaties Jėzaus prisikėlimas iš numirusiųjų yra dieviškosios kančios dieviškasis triumfas, neturįs sau lygaus triumfo žmonijos istorijoje. Juk visas atpirkimo darbas buvo dieviškas, dėl to ir to darbo pabaiga taip pat turėjo būti dieviška...

Po pirmųjų tėvų nuopuolio kančia ir mirtis buvo žmogui bausmės dalis, savotiškas jo prakeikimas. Savo atpirkimo darbui Viešpats Jėzus tyčia pasirinko kančios ir mirties kelią. Pasirinko dėl to, kad įrodytų, jog Jo atpirkimo kančia ir mirtis, buvusi iki šiol žmogaus prakeikimas, dabar galės būti didžiąja priemone amžinajam gyvenimui laimėti, jei tik žmogus panorės tuo tinkamai naudotis.

Kai Velykų rytą žmogus išgirsta velykinį varpų gaudesį ir kai velykinė Evangelija jam paskelbia Viešpaties kančios triumfą, tada žmogus pajunta savyje nebežemišką gyvybę. Prieš jo akis atsiveria nauja gyvenimo prasmė. Jo ateitis nušvinta. Jo nukeliautas gyvenimo kelias prieš jį atsistoja naujoje šviesoje.

Lietuviams velykinis triumfas turi dar ir savitą lietuvišką prasmę. Tėvynė Lietuva tebėra didžių kančių žygyje. Lietuvos bažnyčių varpai yra skausmo sukaustyti ir prievartos nutildyti. Bet ir priverstu tylėjimu jie skelbia dieviškąjį triumfą... Ir juo tylesni Lietuvos velykiniai varpai, juo garsiau jie gaudžia savo viltinę skausmą Viešpačiui ir pasauliui. Lietuvos ir lietuvių didžiosios tautinės kančios pasibaigs didžiuoju tautiniu triumfu, nes Lietuvos ir lietuvių kančia yra kenčiama dėl Viešpaties ir su Viešpačiu, dieviškuoju tautų Išganytoju.

VELYKOS...VELYKOS

Angelė Račažinskaitė

Visi, ir dideli, ir maži, laukiame Velykų ryto, tokio šilto ir pačiu pavasariu kvepiančio, kaip kadaise Lietuvoje. O būdavo tada gražu!...

Kaimo sodybos prieš šventes būdavo išpuošiamos, kiemai sutvarkyti, o sukastose gėlių darželio lysėse matėsi jau pirmųjų pavasario gėlių daigeliai. Per Velykas oras dažniausiai jau būdavo šiltas. Nuo sprogstančių medžių pumpurų dvelkdavo gaivus kvapas.

Velykų rytas. Anksti, anksti, dar rytui neišaušus, pilni keliai važiuotų ir pėsčių traukdavo į Prisikėlimą. O aukštai iškilęs vyturėlis pats pirmasis pasveikindavo su šv. Velykomis. Jo giesmė pindavosi kartu su didingais bažnyčių varpų garsais. O paskui sugausdavo vargonai, ir visa bažnyčia užtraukdavo linksmą Aleliuja. Kėlės Kristus, mirtis krito! Pajudėdavo šilku žibančios vėliavos, baltai pasipuošusių mergaičių lydimos, išpuošti altorėliai ir mažos mergaitės, barstydamos gėles Prisikėlusiam Kristui monstrancijoje. Tris kartus iškilminga procesija eidavo aplink bažnyčią, lydint ne-

suskaitomai žmonių miniai, griausmingai aidėdavo orkestro dūdos ir aleliuja garsai, o varpai ir bugnų dundėjimas skelbdavo visai apylinkei, kad Kristus jau prisikėlė. Ak, būdavo gražu!

Pasibaigus pamaldoms, kaimynai ir pažįstamieji sveikindavo vieni kitus, linkėdavo daug džiaugsmo ir laimės. Kai pagaliau vyresnieji grįždavo iš bažnyčios namo, rasdavo pačius jauniausius belaukiančius ir besidžiaugiančius Velykų Senelės ir Kiškučio dovanomis ir margučiais. Visa šeima sėsdavo tada prie baltomis lino staltiesėmis užtiestų stalų. Velykų pusryčiai visada praeidavo jaukioje ir linksmoje nuotaikoje. O tie margučiai, margučiai... Kas per gražumėlis, ir kas per spalvų įvairumas ar raštų margumas!

Mažieji ypatingai mėgdavo margučius daužyti, bet kai nepasisekdavo, ir kas nors kitas margutį sudauždavo, — tada ir ašara kartais ant skruosto pasirodydavo. Po pusryčių kaimynai lankydavosi pas kaimynus, svečiuodavosi, jaunieji gi vėl mėgindavo margučių stiprumą, juos ridendavo ir visokių kitokių žaidimų prasi-mandydavo.

Tokie pirmosios Velykų dienos įspūdžiai atskrenda šiomet kartu su velykinių varpų dūžiais iš anų gražių dienų Lietuvoje.

MARGUČIAI

A. F.

Margučiai Lietuvoje žinomi jau iš XVI a. vidurio. Jų kilmė mūsų labai neaiški. Vieni teigia, kad jie yra sena apraiška, susijusi su pavasario šventės pradžia ir paveldėta iš nekrikščioniškos senovės. Tačiau reikia manyti, kad šis paprotys bus atėjęs pas mus iš rytų ar pietų drauge su krikščionybe, tik mes jį savotiškai supratome ir pritaikėme savo meniniams polėkiams bei įpročiams.

Pas mus margučius daugiausia margina jaunos mergaitės. Juos dažo alksnio žievėmis, šieno pakratomis, beržų antomis ir svogūnų lukštais. Pirktinius dažus pradėjo vartoti dar labai nesenai. Marginimui žinomi du būdai. Pirmiausia raštą išlašina vašku ir tik tada merkia į dažus. Vaškui nutirpus, uždengtasis plotas lieka šviesesnis. Antrasis būdas: pirma kiaušiniai nudažomi, paskui su aštriu peiliuku išskutinėjami.

Mūsų margučiai buvo sudominę svetimtaučius. Jie mūsų margučius rinko ir telkė į savus muziejus. Mes patys margučių buvome taip pat daug surinkę, pvz. T. Daugirdas turėjo apie 4,700 skirtingais raštais margučių. Didelį rinkinį sudarė dail. B. Buračas, V. D. Kultūros Muziejus ir kt.

Velykinis Pyragas

N. Butkienė

Kaip kasmet, taip ir šiemet susirinko kiškiai aptarti kaip sutvarkyti darbą, kad laiku aprūpinus visus vaikučius velykiniais mangučiais.

Jų pasitarimas, kaip paprastai, ėjo sklandžiai. Buvo sutarta, kokių vištų paprašyti kiaušinių, iš kur gauti dažų.

Dabar liko tik padalinti darbą: kas turi surinkti ir atnešti kiaušinius, kas išvirti dažus, kas juose mirkyti kiaušinius, kas vėliau turės sukrauti juos į pintines, ir kas išnešioti.

Ir kai pasitarimas ėjo į galą, staiga kiškiukas Kreivaakis primėkė vieną kreivą akį ir per visą burną nusišypsojęs, tarė:

— Aš manyčiau, kad vaikams mūsų dovanų vienodumas nusibodo. Mes turime šiemet jiems padaryti kitą staigmeną.

— Ką tu niekus kalbi? — pertraukė jį pirmininkaujās, šiame pasitarime visų didžiausias ir protingiausias kiškis, Ilgaausis.

— Jau nuo senų laikų yra paprotys, kad kiškiai per Velykų šventes apdovanoja visus vaikučius velykiniais kiaušiniiais, margučiais.

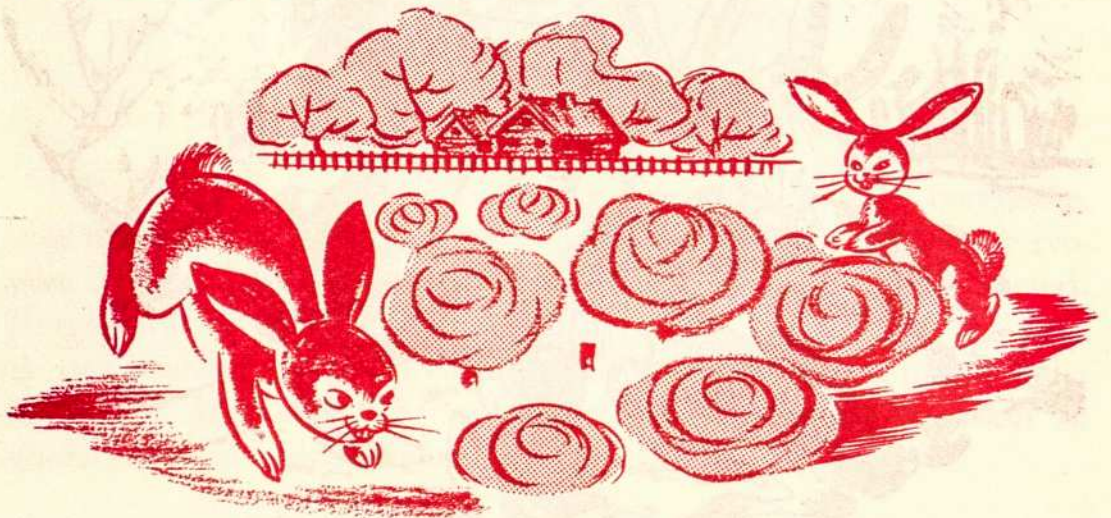
— O kodėl mums ko nors kito naujo nesugalvoti? — užsispyręs tęsė Kreivaakis.

— Jeigu tu esi toks protingas, tai ir sugalvok, — jau nepatenkintu balsu rūsčiai pasakė Ilgaausis.

Ilgaausis buvo pratęs, kad visi klausytų jo, o čia tas šposininkas Kreivaakis, nekartą kitų kiškių dėl jo kreivos akies pašieptas, dabar dedasi už jį gudresnis.

— Na, ir sugalvosiu, — palinksmėjo Kreivaakis, džiaugdamas, kad pagaliau ir jis gavo progą visiems įrodyti savo protą. — Aš patarčiau šiais metais apdovanoti vaikučius ne margučiais, bet velykiniu pyragu.

— Velykiniu pyragu? — išsižiojo visi susirinkę kiškiai. — Negirdėtas dalykas!

— Gal Kreivaakio sumanymas ir neblogas, — rimtai pasakė Trumpauodegis.

Kilo didelis triukšmas. Kiekvienas kiškis norėjo pirmas pasakyti savo nuomonę, ir todėl visi jie kartu vienas kito neklausydami rėkė, norėdami būti išgirsti.

Kaip ilgai būtų tęsiasis šis triukšmas sunku pasakyti, jei Ilgaausis nebūtų dasiprotėjęs surikti:

— Medžiotojas ateina. Medžiotojas.

Visi kiškiai iškart nutilo ir spruko į visas puses.

— Cha... cha... cha!.. — kvatojo Ilgaausis, o paskui suriko: — Aš tik pajuokavau, kad jus nuraminti. Dabar grįžkite atgal, bet tylėkite, aš noriu kalbėti.

Bailiai dairydami į visas puses, kiškiukai vėl susirinko.

— Aš manau, kad jums Kreivaakio sumanymas patiko, — pasakė Ilgausis. — Tikrai, gal mes šiomet vieton margučių apdovanosime vaikučius velykiniu pyragu.

— Bet kaip tas pyragas turi atrodyti? — paklausė Sailaakis.

— Aš nežinau, — atsakė Ilgausis. — Gal kas iš čia susirinkusių buvo jį matęs?

— Aš žinau, — suriko Puškelis. — Jis atrodo maždaug taip. Puškelis pritūpė ant užpakalinių kojų, priglaudė savo ausis prie nugarytės ir priešakine koja apsuko ratą.

— Man vistiek dar neaišku. O kaip tu manai, Kreivaaki? — paklausė pirmininkaujantis Ilgausis. — Kaip turi velykinis pyragas atrodyti?

— Aš tikrai nežinau, bet aš girdėjau, kad tai yra labai skanus dalykas. Gal mūsų kiškės paaiškins?

Bet ir kiškės, nors ir buvo geros šeimininkės, labai nedaug žinojo. Kiekviena jų kitaip apibudino velykinį pyragą.

— Pagaliau, aš supratau, — pasakė Ilgaausis. — Daugelio mūsų tėvai ar protėviai atvyko čia iš Europos. Kas iš Vokietijos, kas iš Lenkijos, pagaliau daug ir iš Lietuvos. O kiekviename krašte kitaip švenčia Velykas ir kitoniškas gaminamas pyragas. Vadinasi, mes negalime visiems vaikams nunešti vieno ir to paties pyrago. Pirma, mes turime sužinoti iš kur yra kilę tų vaikų tėvai ir kaip atrodo jų tautiškas velykinis pyragas.

— Tai bus nelengva, — paabejojo ir pats Kreivaakis.

— Na, matai, kaip lengva daryti neapgalvotus pasiūlymus, — pamokinančiai pasakė Kreivaakiui Ilgaausis. — Mes geriau nuneškime vaikams jiems gerai žinomus ir mėgiamus margučius.

— Gerai, gerai! — pritarė jam visi kiškiukai, apsidžiauge, kad jiems nereikės vargti su tuo pyragu.

MARGUTIS

Albina Kašiubienė

Su Velykų margučiu,
Aš atbėgu takučiu.
Nuo kiškučio jį gavau,
Nes gerutis vis buvau.

Man margutis margas,
O šunelis sargas —
Šokinėja vis kartu,
Apsisukdamas ratu.

Nuo kalnelio takeliu,
Su margučiu až žaliu
Bėgu, skrieju, ore moju,
Ir prie žemės prisiploju.

Juokias špokas ant šakelės,
Verkia manosios akelės,
Nes margutis jau sutrūko,
Kai kojelės kalnu rūko...

Unksčia Margis ir neloja,
O man skauda labai koją.
Einu namo takeliu,
Su margučio lukšteliu...

KIŠKIAI DIRBA

Albina Kašiubienė

*Ilgaausis rimtai žiūri,
Susikvietęs kiškių būrį.
Sako jis jiems ne juokais,
Laikas rūpintis vaikais!*

*Už savaitės bus Velykos,
Kad pintinės nebūt dykos.
Pamąstyti visi turim,
Darbus meno vėl prižiūrim.*

*Nusikirpkite po ūsą,
Užmokėta bus už triūsą.
Papešiokite, kailiuką,
Ir suriškite teptuką,*

*Margučius reiks tept vaikams
Ne kokiems prastiems niekams.
Jau Velykos čia pat brėkšta,
Pasikvieskite ir kėkštą,*

*Teparašo snapeliu
Ant margučių daug gėlių.
Lietuvaitės mėgsta tulpes
Juostas, audinius raštuotus,*

*O berniukai žirgus riestus,
Balnais tymo pabalnotus...
Baigęs šitą patarimą,
Pasijuto miegas ima.*

*Pasikasęs ausį ilgą,
Vadas snustelė po smilga.
Kiškiai ėmės darbo šito,
Lenktyniavo viens po kito.*

Pylė dažus, taikė, rinko
Daug margučių bus aplinkui.
Pintines eilėn sudėkim,
Ir pas juos visi skubėkim.

Laukia Petras, laukia Jonas,
Laukia vaikų milijonas.
Kiškių ausys net palinko,
Tiek margučių prisirinko.

Nešė, tempė ir stenėjo,
Kol visus vaikus apėjo.
Kaip ten buvo, kaip dalino,
Vienas Dievas juos težino.

Per Velykų laiką šitą,
Džiaugėsi Algis, plojo Rita.
Nematyta, neregėta,
Kiek margučių tų pridėta.

Vaikams šventės buvo gražios,
Juokėsi net ežys ant ežios.
Kiškiai rietė aukštyn ūsą,
Užmokėta juk už triūsą.

PASKUTINĖ MEDŽIOKLĖ

Stepas Zobarskas

Šarmoti debesys grūmėsi danguje, plaukė, gainiojosi, skubėdami vienas kitą pralenkti. Oras buvo nepastovus. Akimirksniais giedra keitėsi lietumi, rami ir tyli šilima — šaltu vėju. Kartais viesulas taip susisukdavo, kad Povilas vos vos abiem rankom išlaidavo skrybėlę, už kurios didingai stiepėsi vanago plunksna. Batų jis neavėjo. Užteko jam pusbačių ir rudų tvarsčių, kuriais ligi

kelių apsvyniodavo. Einant krūmokšniais ar šokinėjant pelkėse nuo vieno kelmo ant kito, tvarsčiai saugojo kelnes nuo įkyrių žabagarų, o viešu keliu žingsniuojant, teikdavo mažam vyrui medžio-

tojiškos rimties. Jo kojos buvo kreivos, pilvas žemyn pasmukęs. Vilkėjo siauručiais atlapais švarką. Marškiniai susegti perskilusia sagute. Kažkas pasakė, kad jam tiktų užsiauginti uodegą ir šokinėti, kaip bobutės oželiui.

Ant pečių užsimetęs šautuvą, ėjo jis šypsodamasis plačia raudona burna. Rudenio vėjas švilpė šautuvo tūtoje. Jei kur sušlamėdavo tetirvos, Povilas ūmai stabterėdavo ir, pasiklausęs, vėl eidavo.

Atrodė, kad rudenio dienų pilkuma, lietus, šitie paukščiai ir medžiotojas — neaperskiriami draugai. Bet kai jis basas išbrisdavo paežerėn ir rankose nešdavosi šratais užtaisytą šautuvą, paukščiai nujausdavo pavojų. Kiek sparnai išneša, lėkdavo jie tada tolyn. O Povilo ausys įdėmiai klkausydavosi nors ir mažiausio šlamėjimo. Išgirdęs ir pamatęs ežero pakraštyje besivanojančias laukines antis, jis lapės žingsniais priselindavo prie jų. Prisidėdavo prie peties šautuvą, primerkdavo akį ir plykstelėdavo. Dažnai po to pakildavo išsigandusių paukščių virtinė ir oras prisipildydavo sparnų švilpesio. Povilas į jų vidurį paleisdavo antrą šūvį. Ir nėra buvę atsitikimo, kad po to didžiulis šuva nebūtų puolęs į vandenį ir neišplaukęs su dideliu riebiu paukščiu dantyse.

— Caca, caca, — glostydavo sušlapusį bičiulį. — Gerai, kad atnešei, bus ir tau užkasti.

Šuva padėdavo sustirusį, kruvinom plunksnom paukštį šalia savo pono. Povilas sugriebdavo antį už sparno, pačiupinėdavo gurklį, nusišypsodavo ir patenkintas užsikišdavo už diržo. Grįžę namo, abudu turėdavo šiltą ir gardų kepsnį.

Šiandien Povilas keliavo išdidus, maža tekreipdamas dėmesio į smulkius gyvulius ar paukščius. Jo šautuvas laukė didesnės

garbės, laukė žvėries, kuris ūkininkams daug ėriukų ir avių buvo išpiovęs. Alkani vilkai valkiojosi po girią, skriaudė ūkininkus, ir jiems atkeršyti Povilas užtaisė taiklųjį ginklą. Jo bičiulis bėgo pirma. Šokinėjo papartynuose, sukė vingius, ir vėl grįžęs prie Povilo, virgino uodegą.

Pačioje girios tankumynėje Povilas sutiko keletą vyrų, kurie taip pat ėjo žvėrių šaudyti. Jų šunes susitiko su Povilo šuniu, pasiūstė, susipažino ir nuliuksėjo tolyn. Du vyrai nuėjo paskui skalikus, kiti išsiskirstė girios atšlaimuose.

Povilas slinko paliai jaunutes eglaites. Žalias, plačiai bujojąs priauglis kabinosi už švarko, smalavo kelnes. Paties medžiotojo nesimatė, tik skrybėlė su didingai pasistiepusia vanago plunksna, rodos, palengvėl skrido atžalyno viršūne.

Staiga Povilas sustojo. Vienoje miško pusėje išgirdo savo bičiulio skalijimą. Skalijo stipriai, ir šitoks skalijimas kiekvienam medžiotojui sakė, kad čia esama jieškomojo žvėries. Kas minutė balsas artėjo.

Povilas stipriai nusitvėrė šautuvą. Apžiūrėjo, ar gerai užtaisytas, ir išsirinkęs patogią aikštelę, pradėjo laukti. Neilgai trukus sudundėjo žemė.

Pridėjo šautuvą prie peties ir kietai suspaudė rankom. Priešais lėkė iškėlę galvas du vilkai. Iš pryšakio šauti būtų buvę labai patogu, bet pirmasis vilkas, lyg tyčia, užuodęs paraką, ruošėsi sukti atgal. Kaip tik tuo metu plykstelėjo ugnis. Žvėris atsistojo piestu,

sustaugė ir krito vietoje. Nuo antro šūvio pasikėlė virš paparčių ir antrasis, bet staiga nekrito, tik rodydamas didelis dantis, norėjo pulti medžiotoją. Tuo tarpu, kol Povilas skubiai taisė šautuvą, šuva užbėgo pryšakin ir čiupo vilką už kaklo. Klaikus maurojimas nuklydo girios gilumon. Žvėris dar labiau pasišokėjo, dar labiau pasistiepė ant paskutinių kojų ir drožė pryšakinėm šuniui į galvą. Kai šuva paslydo, įsiutintas žvėris griebė jį už gerklės ir akimirksniu ištikimasis medžiotojo palydovas ištiesė kojas.

Povilas ėmė šaukti:

— Šuniuk, šuniuk, nepasiduok!

Bet jau buvo per vėlu. Vilko maurojimas nustelbė mirštančio šunies dejavimą.

Povilas prišoko prie kruvino žvėries ir šautuvo buože tol tvojo į galvą, kol nualsintas ir išvargintas miško klajūnas krito negyvas. Tada jis atrėmė prie eglės šautuvą ir valandėlę žiūrėjo, lyg sustingęs, į tris negyvėlius.

Paskui priklaupė prie šunio ir pridėjo ausį prie krūtinės. Jokių gyvybės žymių nebėra. Paglostė plaukus, pačiupinėjo ausis. Nusitraukė nuo galvos skrybėlę. Vanago plunksna dar tebesistiepė tokiu pat išdidumu, kaip ir pirma. Ar ji jam bebuvo reikalinga? Ir šitoji plunksna ir šautuvas ir šuva buvo susijungę vienon šeimynon, bet dabar vienas iš jų jau atsiskyrė

Nuplėšė ją nuo skrybėlės, nusviedė šalin ir nulenkė galvą. Kai susirinko medžiotojai, norėdami jį pasveikinti už tokį laimikį, Povilas tiktai numojo ranka, užsikabino šautuvą, užsimetė ant pečių negyvą šunį ir pasuko namų link, kad ten, sode, po obelėle jį gražiai palaidotų. Jo kreivos kojos, žemyn pasmukęs pilvas ir našta ant nugaros darė įspūdį žmogaus, kuriam geriausia tiktų užsiauginti uodegą ir šokinėti, kaip bobutės oželiui.

KUNIGAS PETRAS KALBA

MANO SESUTĖS,

Ar daug dar metų liko jums augti?

Žinau vieną senutę, kuri sunkiai susirgo ir buvo paguldyta ligoninėje. Neturėdama kam palikti, ji atsivežė ir savo "kūdikį". Spėkite kokio amžiaus tas jos kūdikis? Nagi, 35 metų "mergaitė". Ji visai sveika, bet buvo paguldyta į atskirą lovą, greta motinos. Ji daug didesnė už motiną: jos kūnas augo, bet jos išmintis ne, ir ji pasiliko kūdikis.

Tu, sesute, atsimeni, kad visai dar neseniai buvai daug mažesnė, daug savo suknučių jau išaugai. O kaip su tavo asmenybe? Ar tu augi savo išmintimi? Ar vis labiau sugebi save valdyti? Ar blogas ūpas, nemandagumas rečiau bepasitaiko? Ar rūpinies gerai mokytis? Jei į tuos klausimus gali atsakyti "taip", tai gerai: tu neliksi dvasinė neužauga, kaip ana senutės "mergaitė".

Tu nori ne tik didelė, bet ir graži užaugti. Labai gerai. Bet ar žinai, nuo ko daugiausiai priklauso tavo grožis? Jis priklauso nuo tavo būdo. Blogo būdo mergaitė visuomet pasiliks neužauga, nes blogas būdas yra vaikiškumo liekana. Ji bus visų nemėgiama, nors ir manytų graži esanti. Taigi, pradėk būti kantri, darbšti, niekuomet ir niekam rūstaus veido nerodyk, nebūk išdidi, bet visuomet miela ir gera. Išsiugdyk sau gerą būdą: jis tave papuoš daug puikiau, negu gražiausia suknutė, ir visi jaus, kad tu esi pilnai užaugusi asmenybė.

Iki kito karto —

Jūsų Kun. Petras

AUKSINIS

VABALIUKAS

JURGIS JANKUS

(Tęsa iš praeito numerio)

Ir vėl Rasytė paėmė lėlę už rankutės, ir vėl lėlė papurtė galvą ir pasakė:

— Ne!

Rasytė apsižvalgė.

— Ne tu? — pasakė motinai.

— Tikrai ne aš.

Rasytė ir vėl paėmė už rankutės, ir vėl lėlė:

— Ne!

— Sakyk taip!

Lėlė:

— Ne!

— Sakyk: taip, taip, taip!

Ir krest, krest, krest lėlei rankutę, ir lėlė vėl:

— Ne, ne, ne!

Ir prasidėjo tampymas.

— Taip!

— Ne!

— Taip, taip, taip!

— Ne, ne, ne!

— Rasyte, tu lėlei rankutę ištrauksi, — nebeiškentusi pasakė motina.

— Ir ištrauksiu! Aš ją visą suplėšysiu! — atsisukusi sušuko Rasytė ir pažiūrėjo tokiom akim, kad net motina išsigando: ji niekada nebuvo mačiusi tokios baisios savo mergaitės.

Nusigrįžusi nuo motinos pagavo lėlę už rankos ir pradėjo mušti į sofą, į sieną, kur tik pakliuvo, o lėlė šaukė ir šaukė:

— Ne, ne, ne, ne, ne!

Motina nebeiškentė. Jai buvo gaila ir lėlės ir Rasytės. Pakilo nuo sofas, paėmė mergytę į glėbį, norėjo atimti lėlę ir pati nustebo, kiek jėgos rankutėse gali turėti maža mergytė. Ji plėšėsi, draskėsi, spardėsi, griebė kąsti.

— Lėlė mano, — šaukė. — Mano, mano! Aš galiu daryti, ką noriu. Lėlė mano, mano, mano. O tu išeik. Eik pas savo tėtį. Išeik, išeik, išeik!

Šiaip taip atėmė lėlę, nunešė mergaitę į miegamąjį ir mėgino paguldyti į lovą, bet Rasytė draskėsi ir šaukė tokiu balsu, kad ne tiktai namelis, bet ir visa gatvė skambėjo.

Motina užrakino duris, atsisėdo lovos kamputy ir tyliai verkė, o Rasytė plėšojosi, plėšojosi, susirietė kitam lovos kamputy ir užmigo.

Saulė jau buvo nusileidusi. Už lango raudonavo dangus, liepos lapai nejudėjo, gatvė ėjo jauna motina su dviem mažom mergytėm, pasijuokaudamos, pasišnekučiuodamos.

Motinai dar liūdniau pasidarė, ir ji nebesusilaikiusi pravirko balsu. Paskum kiek apsiraminsi nurengė Rasytę, paguldė, apklostė ir ilgai ilgai žiūrėjo į vis negražyn einantį mergytės veidelį. Paskum pakilo, nuėjo prie telefono ir paskambino daktarei, kad tuoj ateitų pasižiūrėti, kas darosi mergytei, bet daktarė negalėjo. Ji sakė, galėsianti ateiti tik kitą dieną.

Rasytę iš pat mažens tegydė vis ta pati daktarė, žila augšta ponina, gražiu, pailgu, labai šviesiu veidu, siaura tiesia nosim ir nevienodom akim. Viena jos akis žiūrėjo švelniai, maloniai, o kita buvo pikta ir pilna šalčio. Ji buvo garsi daktarė. Tegydė tiktai vaikus, bet ką paėmė gydyti, tą ir išgydė.

Rasytė tebuvo trejų metų, kai su rogutėmis nuo kalnelio bevažinėdama peršalo ir smarkiai susirgo. Tada šaukė kelis daktarus, ir nė vienas negalėjo padėti. Daktarė buvo išvažiavusi į kitą miestą, ir jos niekaip nebuvo galima prisišaukti. Kai ji grįžo, Rasytė

buvo jau visiškai prie mirties, bet ji atėjo, išgydė ir pravažiuodama pro šalį dar vis sustodavo pasižiūrėti, kaip mergaitė taisosi. Vieną sykį Rasytė žiūrėjo į daktarę, žiūrėjo ir paklausė:

— Kodėl tavo akys nevienodos?

— Kaip tai nevienodos? — dėjosi nustebusi daktarė.

— Viena gera, gražiai žiūri, o kita labai pikta.

Sakydama apie kitą akį, Rasytė net nusipurtė.

— Su gera akim žiūriu į vaikus, o su pikta į ligą. Liga tokio pažiūrėjimo išsigąsta ir pabėga, — paaiškino.

— Tai kam tu su ta pikta vis į mane žiūri?

Daktarė susimaišė ir valandėlę patylėjo.

— Aš matau, — pagaliau pasakė, — kad tu žadi būti ne tik-tai labai graži, bet ir labai išmintinga.

— Tai ar todėl į mane su pikta akim žiūri?

— Ne, — nusijuokė daktarė, — aš tik noriu paskutinę tavo ligą išgąsdinti. —

Paskum pradėjo šnekėti apie gėles, apie vabaliukus. Langas buvo atviras ir, joms bešnekant, tik zumm ir įlėkė vabaliukas: visas žalias, sparniukai auksiniai, atsitūpė ant palangės, juodom akutėm žvalgosi ir ilgus ūsus kraipo.

— Žiūrėk, bus gražus oras, — pasakė Rasytė.

— Kodėl?

— Auksinukas atskrido. Aš žinau. Jis gyvena tulpės žiede. kiekvieną rytą atsikėlęs pirmiausia iškiša vieną ūselį lauk. Ir jeigu tiktai lyja ar žada lyti, jis vėl pasislepia ir miega, o jeigu gražu, išlekia palakstyti.

Daktarė pažiūrėjo, pažiūrėjo į vabaliuką ir pasakė:

— O man jis nepatinka. Jis nešioja ligas ir jį reikia užmušti.

Ir pakėlė ranką.

— Nemušk, — sušuko Rasytė griebdama daktarę už rankos; vabaliukas tuo tarpu pakilo ir išlėkė pro langą. Daktarė pažiūrėjo pikta akim ir išėjo.

Rasytei pasidarė nesmagu, kad daktarė supyko. Ji pagalvojo, kad daugiau gali nebeateiti, bet, to, nepasakė nei tėveliui, nei mamytei.

O daktarė vistiek atėjo. Ir apie auksinį vabaliuką klausinėjo. Rasytė vabaliuką buvo kelis sykius mačiusi, bet tylėjo. Ji nenorėjo, kad daktarė vėl mėgintų jį užmušti, o vabaliukas niekada nepasirodydavo, kai daktarė būdavo.

Tą naktį motina beveik neužmigo. Seniau mergytė miegodama visada būdavo graži, o tą sykį ji ir miegodama buvo nebežinia į ką panaši.

Tėvas sugrįžo vėlai ir, pamatęs mergaitę, visiškai nusiminė.

— Pašaukiau daktarą, — pasakė motina. — Čia turi būti kažin kas negerai.

Tėvas tik patraukė pečiais ir nieko nepasakė. Nieko jis ir pasakyti negalėjo. Nuėjo į savo kambarį, atsisėdo ir parėmė abiem rankom galvą.

Ankstį rytą atėjo daktarė.

Tėvai abu buvo išvargę ir pamėlusiais paakiais. Rasytė atrodė sveika, tik vis buvo dar nelabai graži. Ir pyko po truputį. Pyko, kam lauke lietus lynoja, pyko, kam pusryčiui mamytė davė bandelių su pienu, o ne pieno su bandelėmis, pyko, kam tėvelis ištraukė iš po lovos Rudžiuką ir susodino kartu su lėle į fotelį.

Bet pyko tik po trupučiuką. Nešaukė, nesispardė ir nieko nedaužė. Tik taip paniurnėdama vaikščiojo iš kampo į kampą.

Daktarė atėjo labai smagi. Ji atsinešė gražiai surištą dėžutę, pasidėjo ją ant sofos galo, pasakė, kad neša savo sūnaus dukteriai tokią lėlę, kokios nė viena mergaitė dar neturėjo ir neturi, paskum apžiūrėjo Rasytės meškiuką ir lėlę ir tada atsisuko į Rasytę, kuri sėdėjo sofos kampe pasipūtusi ir nosytę parietusi.

— Sergi? — pasakė.

— Ne! — trumpai atsakė mergaitė.

Daktarė atsisėdusi ilgai žiūrėjo į mergaitę, paklausė širdies ir vėl žiūrėjo. Kiekvieną veido vietelę pirštų galais nubraukė, piršto galeliu švelniai patį nosies galiuką trynė, pasilenkusi žiūrėjo ir vėl trynė.

— Zumm, — pasigirdo kambary.

Daktarė apsidairė.

— Zum, zum, zumm, — dar garsiau suzvimbė.

— Žiūrėk, jis čia! — sušuko Rasytė ir griebė orą pagal daktarės ausį.

Auksinis vabaliukas vos vos nepateko į Rasytės saują.

Tada griebė daktarė, paskum vėl Rasytė, paskum abi kartu, bet vabaliukas tik zum ir išlėkė pro pravirą langą.

— Kam lango neuždarėt? — sušuko Rasytė ir pradėjo kojomis trypti.

— Ir tu man pamelavai, — prišoko prie motinos. — Sakei,

kad jis tik kai gražu išlenda iš žiedo, o dabar lyja. Aš dabar jį užmušiu, kam skrenda, kai lyja. Nereikia man jo, kam skrenda, kai lyja.

Vis toliau, vis labiau trypė kojom net pasišokinėdama, vis labiau šaukė, iškišo galvą pro langą ir paleido visą gerklę. Gatvėje žmonės užsikimšo ausis ir skubino greičiau praeiti pro šalį. Tėvas, nebeiškentęs, pagavo, įtraukė į vidų ir užtrenkė langą.

— Matai, ponija daktare, čia turi būti kokia liga, — maldaudama sakė mama.

— Žinoma, kad turi būti! — sakė ir tėtis.

Daktarė nieko nesakė tik žiūrėjo į mergaitę ir truputį šypsojosi. Ir mergaitė staiga nutilo ir pradėjo žiūrėti į daktarę. Žiūrėjo, žiūrėjo, atkišo pirštą daktarei į akį ir pasakė ramiai, tyliai, bet tokiu visiškai užaugusios moters balsu:

— O, žiūrėk, tau ir piktoji akis pradėjo juoktis. Tik tu pažiūrėk.

— O tai todėl, kad tau jokios ligos nėra, — nusijuokė daktarė ir atsisukusi į tėvus, pridėjo:

— Mergaitė visiškai sveika. Aš nieko negaliu padaryti, kad tokia gimė. Joks daktaras nieko čia nepadarys.

Pasiėmė savo ryšulėlį, ant slenksčio dar sustojusi pasižiūrėjo į mergytę, nusišypsojo, pamojo ranka ir išėjo.

Tėvai pasiliko nusiminę.

— Man nepatiko, kaip daktarė šypsojosi, — pasakė motina.

— Ir man nepatiko, — pritarė tėvas.

— Jums niekas nepatinka, todėl ir nepatiko, — atsiliepė Rasytė.

Ji nebešaukė, bet kalbėjo piktai ir veidas buvo piktas, ir nosytė užsiritusi ligi pat kaktos ir nebesiritė atgal.

Namuose atrodė, kad gražioji Rasytė kažin kur išėjo ir nebežada grįžti, o jos vieton atėjo kita, labai negraži, labai negera ir niekur nebežada išeiti.

Labai liūdna pasidarė namelyje ant apvalaus kalnelio po žalia, plačia liepa.

Ir lauke buvo labai liūdna: smulkus lietus lynojo, o auksinis vabaliukas tupėjo pačiam tulpės žiedo dugne ir taip labai galvojo, kad net nejuto, jog vienas ūso galiukas palikęs laukė ir ant jo jau kabo mažas vandens lašelis.

(Bus daugiau)

TRUPUTĮ PAGALVOK

KLAUSIMAI – ATSAKYMAI

KLAUSIMAS. Mano mamytė nedirba ir aš su ja praleidžiu labai daug laiko po mokyklos. Tėvelis dirba labai ilgai kasdieną. Pastebėjau, kad mamytė labai daug tėveliui primeluoja: apie krautuvės kainas, apie kaimynus ir pažįstamus, apie mus, vaikus. Ką aš turėčiau daryti — pasakyti tai tėveliui ar kalbėti su mama?

ATSAKYMAS. Tik su mama. Negadink santykių šeimoje, ypač, kad tėvelis gali tavęs gerai nesuprasti; jis gali suprasti daugiau negu ištikrųjų yra. Kalbėk su mamyte, prašyk ją, kad ji būtų tiesi ir atviri tėveliui. Pasimelsk už ją ir pasakyk jai, kad tu meldiesi, kad jai Dievas padėtų eiti tiesiu keliu savo šeimoje.

KLAUSIMAS. Aš girdėjau, kad ilgai skaitant lietuviškai ir tik lietuviškai kalbant šeimoje, pakenkia anglų kalbos mokėjimui, ar tai tiesa?

ATSAKYMAS. Ne, netiesa. Atvirksčiai, lietuvių kalbos mokėjimas padeda anglų kalbą geriau išmokti. Iš viso, juo daugiau žmogus moka svetimų kalbų, juo lengviau jam išmokti naują kalbą.

KLAUSIMAS. Iš kelių vaikų pasisakymų Eglutėje aš supratau, kad lietuviškai skaityti jie išmoko tik per Eglutę. Kaip tai galima? O kaip su rašymu?

ATSAKYMAS. Tie vaikai, kuriems nėra prieinama šeštadieninė mokykla, gali išmokti skaityti ir rašyti Eglutės pagelba. Reikia išmokti pirma skaityti, o rašyti, mokantis tų pačių raidžių rašyti amerikoniškoje mokykloje, išmoksi lengvai, savaime. Žinoma, be tėvų pagelbos yra sunku. Visi tie, kurie per Eglutę išmoko lietuviškai skaityti ir rašyti, buvo tėvų padedami.

Saulės juokas

— Kodėl žmogaus plaukai greičiau pražyla nei barzda? — klausė Jonas.

— Todėl, kad jo plaukai apie dvidešimt metų senesni už barzdą, — atsakė Matas.

*

— Tamsta sakai, kad šią skrybėlę nešioji dvejus metus? — tarė vienas.

— Taip. Dar ir dabar gerai atrodo. Jau du kartu daviau valyti ir vieną kartą vestuvėse apmainiau, — atsakė kitas.

*

— Klausyk, tarne, šis žuvies gabalėlis netoks gardus, kaip praėitą savaitę, kai čia valgiau.

— Šito suprasti negaliu, — nusistebėjo tarnas, — juk tai tos pačios žuvies gabalėlis!

*

Tėvas:

— Negalima traukti katiną už uodegos, sūnau.

Sūnus:

— Aš tik laikau — katinas traukia.

*

Vaikas: — Tėveli, kodėl velnias turi uodegą?

Tėvas: — Todėl, kad jis labai blogas.

Vaikas: — Bet mūsų šunelis labai geras, tai kodėl jis turi uodegą?

*

Į autobusą įlipo škotas su labai sunkiu ryšuliu ir pareikalavo bilieta.

— Už šitą ryšulį jūs taip pat turite pirkti atskirą bilietą, — pastebėjo konduktorius.

— Jonai, lipk lauk, mes vistiek turime mokėti už du, — kreipėsi škotas į tylintį ryšulį.

*

Škoto mažasis sūnelis labai norėtų pavažiuoti karosėle.

— Kodėl? — klausia tėvas.

— Aš noriu irgi pasisukti!

— Tu esi veltui sukamas, sūnau: juk žemė pati sukasi!

*

— 10 mūsų aš šiandien pagavau; 8 vyriškosios giminės, 2 moteriškosios!

— Iš kur tu tai žinai?

— 8 musės tupėjo ant alaus butelio, o 2 — ant veidrodžio.

*

Klebonas daug kartų barė Jurgį už girtuokliavimą. Kartą jį vėl sutiko siūbuojantį.

— Jurgi, kada tu sustosi gėręs? Žinai, kad degtinė didžiausias priešas.

— Taip taip, klebone, bet jūs liepėt mylėti priešus, — atsikirto Jurgis.

— Taip, liepiau, bet niekada nesakiau, kad priešą reikia praryti, — atsakė klebonas.

*

Juozukas parėjo namo su skylėtais drabužiais. Mama taip ir nutvėrė ir liepė pasiaiškinti, kur jis buvo ir kaip susiplėšė.

— Ak, mama, — atsakė Juozukas, — mes žaidėm krautuvę. Kiekvienas vaikas turėjo kuo nors būti. Vienas buvo pyragu, kitas žuvim, trečias kumpiu, o aš turėjau būti olandišku sūriu.

*

Jauna panelė svečiuose prie stalo turėjo kaimyną. Kurį laiką įjėškoyęs žodžių, jaunikaitis pradėjo pasikalbėjimą:

— Kaip jums sekasi, panele?

— Dėkui, gerai.

— Tas mane labai džiugina. O kaip sekasi jūsų mamytei?

— Dėkui, gerai.

— O kaip sekasi jūsų tėveliui?

— Dėkui, gerai.

— Ir kaip sekasi jūsų sesutei?

— Dėkui, gerai.

— O broliukui?

— Dėkui, gerai.

Tačiau šitoje vietoje pasikalbėjimas nutrūko ir jau atrodė beviltiškai besibaigias, kai jauna panelė išgelbėjo padėtį:

— Aš dar turiu ir senelį, — pareiškė ji draugiškai.

SIMTAS MĪSLIŲ BE VIENOS

Su medžiu lygus, niekad saulės nemato.

Medžio šerdis

*

Eina miškan, namo žiūri, eina namo miškan žiūri.

Kirvis

*

Be durų, be langų, pilna žmonių.

Agurko sėklos

*

Ateina moterėlė su šimtu nuometėlių.

Višta

*

Pati po žeme, kasos viršuj.

Morka

*

Ant medžio rūgštis auga.

Obuoliai

*

Ant vienos kojos šimtas lapų.

Kopūstas

*

Už balto beržynėlio šuva loja.

Liežuvis

*

Pilna pirkia savų, nei vieno nepažįsta.

Žmonių pėdos

*

Pilna marška trupinių ir kampelių — lašinių.

Mėnulis ir žvaigždės

*

Keliai, keliai, tik du galai.

Siūlai

*

Kai atimi, — didesnis.

Duobė

LAPĖS SKUNDAS

Viktoras Linas

*Aš laputė vargdienėlė
Neturiu nė priegalvėlės,
O gulėt man visgi reikia;*

*Visi mane bjauriai peikia:
Ir žebenkštys, ir lokiukai,
Net rudieji šeškalai.*

GERB. P. REDAKTORIAU,

Siunčiu šį savo sukurtą eilėraštį jums. Jeigu tiks, labai prašau panaudoti. Kablelius aš gerai nežinojau kur sudėti, tai dėdė man juos sudėjo. Aš esu 8 metų amžiaus ir gyvenu Cicero, Illinois.

Viktoras Linas

REDAKCIJOS PASTABA:

Mielas Viktorai, ačiū už eilėraštį, jis geras, gerai, labai gerai, kableliai sudėti. Padėkok už tai mielajam dėdei ir mūsų vardu. Lietuvišką žodį taisydamas, jis dirba kilnų darbą. Rašyk daugiau eilėraščių.

* * *

TAUTOS ŠVENTĖ

Clevelando Šv. Jurgio parapijos mokykloje Lietuvos Nepriklausomybės Šventė buvo atšvęsta š. m. Vasario 14 d.

Minėjimą pradėjo mūsų mokyklos vedėja seselė Francita, keliais žodžiais nušviesdama šventės reikšmę. Po to sugiedojom Amerikos himną. Meninei programos daliai ruošėmės kiekviena klasė atskirai, todėl programa buvo įdomi ir įvairi. Baigėme Lietuvos himnu.

Mes labai džiaugėmės ir patenkinti esame turėdami progos taip gražiai atšvęsti Lietuvos Nepriklausomybės Dieną.

Šio minėjimo atliktoji programa įkalbėta į plokštelę.

Už visa tai mes, vaikai, o ypačiai mūsų tėveliai, mokyklos vedėjai ir visoms seselėms esame labai dėkingi.

Rožė

MAŽŪJŲ PASAULIS

OŽELIS KVAIŠELIS

Sueiliavo K. KUBILINSKAS

(Tęsinys iš praeito numerio)

Prie daržo

[beržą

Varnėnai sutūpę

Tam ožiui išdrožė:

“Ožy skeltalūpi,

Nei valgei, nei edei,

Išmynei darželį —

Ir kaip tau negėda,

Oželi kvaišeli?”

Oželis kvaišelis

Varnėnų neklausė, —

Po žalią

Darželį

Ragu nagu rausė.

Žydėjo daržely

Rausva aguona

Ir sako: “Oželi,

Gana jau, gana!

Ką valgys senukai,

Kai pupų nebus?” —

“Aguona, nešūkauk:

Nubrauksim lapus!”

Nutilo vargšėlė

Baili aguona

Ir pupų daržely

Pravirko liūdna.

Pupsėjo pro šalį

Ežys pamažu

Ir sako: “Oželi,

Visai negražu:

Išlaužei,

Apgraužei

Senukų pupas, —

Taip daro tik jaučiai,

Suprastum jau pats...”

Oželis ežiuką
Užpuolė: "Aš tau...
Tylėk! — Toks mažiukas,
Tuojau subadau!"

Ir ežį užklupo
Badyt rageliu.
Ežys jam į lūpą
Idūrė spygliu.

Oželis nukūrė
Namo per laukus
Ir šaukia prie durų
Gerus senukus:

"Nelaukit,
Atšaukit
Greičiau dureles! —
Nevalgęs, negėręs
Kelias dieneles!"

Ileido oželį
Senukai geri
Į mažą namelį
Tyliam pagiry.

Pašėrė senelis
Oželį šienu.
Mekena oželis:
"Me-ke! Neskanu."

Paduoda senelis
Paparčių žalių.
Oželis kvaišelis
Juos bakst rageliu.

"Priplėkęs šienelis,
Papartis — kartus."
Saldus tik pienelis,
Saldus tik medus!"

(Bus daugiau)

VARNA JIEŠKO OŽKELĖS

A. GIEDRIUS

Pirmiausia ji nulėkė į lauką. Čia pajieškojo ožkelės pėdų ir rado. Paskui nulėkė prie upelio. Ir ten rado ožkelės pėdų. O kitoje pusėje upelio jau nerado. Vagis ir čia sugebėjo nuslėpti ožkelę.

Dabar varna ėmė lakioti po viso kaimo laukus ir sodybas. Kai aplakiojo tą kaimą, nulėkė į kitą, paskui į trečią ir ketvirtą.

Tik kitą dieną prieš piet, už penkių kaimų, varna rado ožkelę. Ji buvo pririšta krūmuose visai viena netoli tokios mažytės sodybos. Aiškiai galima buvo suprasti, kad ji buvo paslėpta tuose krūmuose.

Pamačius pažįstamą varną, ožkelė gailiai subliovė.

— Sveika gyva, Baltute! — pasveikino ją varna.

Ožkelė net aukštyn pašoko.

— Še, kur tu atsidūrei! — tarė varna. — Aš jau antra diena tavęs jieškau.

— O ką tu žinėjai?..

— Kaip aš nežinosiu! Ten visi iš kailio neriasi dėl tavęs. Ožkelė visa sukrutėjo.

— Ar tu negali atsipalaiduoti? — paklausė varna.

— Ne, — atsakė ožkelė. — Matai, kaip tvirtai aš pririšta. Grandinė geležinė, ir kuolas geležinis. Ir kieta to žmogaus ranka...

— Turėsi palaukti, — tarė varna. — Mes tave išvaduosim.

— Gerai, varnele. Aš lauksiu kad ir kažin kiek, tik išvaduokit mane. Aš taip noriu namo pas savo bičiulius! Tik tu pamanyk, varnele: juk aš čia visai viena šituose svetimuose krūmuose. O kai vakare vėlai parveda mane namo, tai ten randu šalia tiktai vieną nutukusią deglą kiaulę. Ta kiaulė tiktai steni atsigulus ir nieko nenori šnekėti. O kai užmiega, tai baisiai kriokia. Ne, aš taip nepatversiu, iš kailio turėsiu išsinerti.

— Nesisielok, — tarė jai varna. — Pakęsk. Man rodos, kad mums pasiseks tave išvaduoti.

— Tai dėkui, varnele! — tarė jai ožkutė ir žiūrėjo į nulėkiančią varną kol tik išnyko ji už elksnių viršūnių.

Varna nulėkė į Taunienės kiemą ir tarė Garsiui:

— Radau ožkelę.

Išgirdę tuos žodžius, visi gyvuliai ir paukščiai suklegėjo iš džiaugsmo, o Garsius sucypė, sulėjo ir kelis kartus pašoko aukštyn.

— Kur? Kaip? — ėmė klausinėti visi.

Varna trumpai papasakojo viską ir sako Garsiui:

— Tu žiūrėk, kad tave paleistų nuo grandinės. Paskui viliokis Salių eiti su tavim. O aš, kai tu kur neužuosi ožkelės pėdų, iš tolo rodysi tau, kur eiti.

Gerai. Garsius tuojau pradėjo tapytis ir loti. O taip smarkiai tampės ir lojo, jog Taunienė tuojau susirūpino, kas čia yra.

Vilkas ir gervė

Kad vilkas godus, kad jis besotis, kiekvienas žinom: suryja jis ir galvą ir kojas, sutriuškina beėsdamas dažniausiai ir kaulus — viskas jam tinka, nieko neatmeta.

Tokiam vilkui kartą ir nelaimė atsitiko: kad kiek, būtų kaulu užspringęs. Nei staugt gali, nei atsidusti.

— Argi jau man galas ateina? — tarė sau dūšaudamas vilkas.

Bet vilkas ir šiuo tarpu buvo laimingas: ten arti gervės būta... Pamatęs ją, lenkiasi springdamas, rodo jai žiotis, vadinasi — “gelbėk, pasigailėk!”

Gervė savo snapą su galva tuoj vilkui į žiotis įleido. Šiaip taip ištraukusi kaulą, tuoj ėmė neišmanėlė atlyginimo už darbą prašyti.

— Ką tu čia šneki, begėde! — suriko jai vilkas, — už darbą tu nori? Kokia tu nedėkinga! Dabar turėtum dėiaugtis pati sveiką galvą beišnešusi iš mano nasrų. Argi tau dar maža šitos mano dovanos?... Ne, bičiule, už tokią tavo drąsą šiuo kartu dovanoju, bet toliau bėk man iš kelio: jei kur sutiksiu, sveika dingusi būsi.

Vilkas ir šuo

Liesas vilkas vaikščiojo šalia sodžiaus ir sutiko riebę šunį. Vilkas klausia: — Pasakyk, šunie, kur tu gauni ėsti?

Šuo sako: — Žmonės duoda.

— Tur būt, tu sunkiai jiems turi dirbti? — teiravosi vilkas.

Šuo tarė: — Ne, visai nesunku. Tik naktimis kiemą saugoju.

— Tai kam tave taip maitina? — klausia vilkas: — Aš taip pat sutikčiau tarnauti tavo šeiminkui, nes mums, vilkams, dabar sunku gauti maisto.

— Tai ko tu, neišmanėli, neini? Šeiminkas ir tau duotų ėst.

Nudžiugęs vilkas nuėjo kartu su šunim žmonėms tarnauti. Jau vilkas buvo beėnas pro vartus, bet pastebėjo nutrintą plaukų juostelę ant šuns kaklo ir klausia: — Kas čia tau padaryta?

— Tai menkniekis.

— Kas gi?

— Tai... saitas nugraužė. Mat, dieną mane laiko pririštą, tai geležinė grandis nugraužė kaklą.

— Na, tai sudie, šuneli, — tarė vilkas, — neisiu su žmonėmis gyventi. Kad ir liesas būsiu, bet laisvas.

KĄ EGLUTĖ DUODA?

EGLUTĖ padeda lietuvių šeimoms išlaikyti lietuvišką dvasią.

EGLUTĖ padeda mažiems vaikams išmokti lietuviškai skaityti, o didesniems — pažinti lietuvių kultūrą.

EGLUTĖ ugdo vaikų literatūrinį skonį.

EGLUTĖ padeda jaunuoliams pratintis rašyti į spaudą.

EGLUTĖJE rašo patys žymiausieji mūsų vaikų literatūros autoriai.

DĖL TO EGLUTĖ JUS PRAŠO:

ATNAUJINTI tuojau prenumeratą ateinantiems metams.

UŽSISAKYTI ją, jei dar nesi užsisakęs.

UŽSAKYTI ją kituose kraštuose vargingai gyvenantiems lietuviams vaikams, jei gali.

PARAGINTI pažįstamus ją užsiprenumeruoti.

PAREMTI ją auka.

EGLUTEI užsisakyti adresas: **Immaculate Conception Convent,**
R. F. D. 2, Putnam, Connecticut

VASAROS ATOSTOGOS VAIKAMS

Ateinančią vasarą yra organizuojama mažai vaikų grupei vasarvietė Atlanto pakraštyje.

Vasarvietė prasidės birželio 22 d. ir tęsis iki rugpiūčio 30 d., iš viso dešimt savaitių. Galima užsisakyti dvi savaites ar daugiau.

Mokestis — \$25.00 savaitei. Už tai vaikas gaus viloje kambarį, maistą ir rimtą pedagoginę priežiūrą.

Tiksli vieta — Indian Neck, Connecticut, tarp New Haven ir New London. Patartina užsakymus daryti jau dabar, nes vėliau bus sunkiau gauti pageidaujamas savaites.

Užsakymams ir informacijoms adresas:

Dr. A. Šerkšnas, 301 Silas Deane Hway., Wethersfield, Conn.

PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI

Valgo kaip trys, dirba kaip gaidys.

*

Praėjo pro šalį nei kriukt, nei mikt.

*

Nesidžiauk giriamas, neverk baramas.

*

Arklio nekaustęs, ant ledo nejok.

*

Kol saulė šviečia, žvakės nedek!

*

Nosim debesų nesiek!

*

Kopdamas į kalną, žemyn nežiūrėk — nukrisi.

*

Nekalk vinies į sieną su kumščiu.

*

Dvilinka netrūksta.

*

Nespaudęs norago, nekąsi pyrago.

V. Maciunas
247 E. Albanus St.
Philadelphia 20. Pa.

ALP 1985
Larch.

91.189367